

De tog mig till en plats där inget växte
Till en plats där bara skuggorna i dammet hade tid
De tog mig till en sal, ett solblekt sjukhus
Där alla dörrar var så tunga att de inte krävde lås

De ledde mig förbi rader av stärkta sängar
Där våra steg ska eka länge efter att vi alla gått ur tiden
De skriver ditt namn just när regnet träffar fönstren
Och en ond vind skakar träden, tamburin shakers av döda löv

Och de tog mig till en smutsig strand
Där vålnader av surfare som drunknat samlade PET-
flaskor för pant
På en grusväg mellan fält där onskans blommor tilläts växa
Och förvandla evig skog till skvallerpress

Och de pekar mot en fond, giftgula moln
Orangea lampor, tysta silos, jetplans ångspår, bengrå torn
De viskar i mitt öra:
"Ser du framtiden, ser du hur inget växer, inget lever men ingen dör?"

När man äntligen kan se alla mekanismerna där bakom
Så blir man aldrig rädd mer
När man äntligen kan se alla kejsare stå nakna
Så vänder allt igen
Allt vänder om igen

Jag vaknar i en sal, på ett skuggigt sjukhus står en kvinna vid
min säng som blekt sina tänder en grad för hårt
Hon smeker min kind varligt med en hand konstgjord som dockors
Rynkfri, ringlös, målad, tung och febervarm

Min hud är vitt porslin, små ilskna utslag är en släng av allergi
främst mot min samtid och min tro
Jag skriver ditt namn tveksamt på ett vykort, liksom testar
Vem du var, det har jag glömt för längesen

När man äntligen kan se vem som drar i alla trådar
Så blir man aldrig rädd mer
När man äntligen kan se alla kejsare stå nakna
Så vänder allt igen
Allt vänder om igen

Jag går ensam in i ljuset
Jag går ensam in i ljuset
Jag går ensam in i ljuset
Jag går ensam in i ljuset